

Jug se je bil že vrnil, vse je bilo že tiho v vili, samo šumenje borov na vrtu se je čulo in zavijanje jesenske sape, ki je pihala zunaj. Jaz sem že ležala v postelji, sanjala sem, kakor sem sanjala vse tiste noči z odprtimi očmi, strmela v temo in čakala, da zaspim naposled svoje trudno in z vročimi sni prepredeno spanje. Vse tisto veselo razpoloženje, ki se je bilo polotilo tisti večer mojega srca, je naglo prešlo, tisto breznadno hrepenenje je leglo vanje, tisto nejasno bodočnost je slutila izmučena duša.

In ko sem tako strmela v temo, se je zunaj pred durmi nekaj zgenilo, približalo se je in naposled rahlo potrkalo na vrata.

Nenadoma me je bilo silno strah, skočila sem s postelje in stopila pred zaprte duri.

„Kdo je?“ — sem vprašala vsa plašna.

„Jaz!“ —

Spoznala sem Žanov glas in se hipoma pomirila. Prišlo mi je na pamet, da se je menda pripetilo spodaj kaj neprijetnega, in zato sem naglo odprla.

„Kaj se je zgodilo?“ — sem vprašala in v svetlobi lune, ki je sijala skozi okno, se mi je zazdel Žanov obraz silno blede. Kakor mrlič je bil videti, težko in trudno, kakor bolan na smrt, je prestopil prag, zaprl za seboj vrata in padel mahoma predme na kolena in se oklenil spodaj mojih golih nog.

„Jaz vas imam rad, jaz vas imam rad“ — je rekel z žalostnim glasom in se potem razjokal kakor dete.

(Konec prihodnjič.)

Jutranja rosa.

Je v jutru rosa na cvetlicah bila,
pa so pripluli k rožicam škrjančki:
„Nam ne zamerite, mi smo pijančki!“
In roso vso jim je druhal popila.

Takrat je Anica se prebudila.
On pa je bogvekje že bil na cesti
in je imel sedaj vse to na vesti,
da je s solzami posteljo močila.

A. Gradnik.

Ali je končal dobro ali slabo, kdo to ve. Končal pa je tam gori na holmcu prav sredi dveh belih brez, na mehkem, zelenem mahu. A ker je bil nesel prej v vrh vsake butarico suhe trhljadi ter ju prižgal in ker tudi drugače ni nikakega vzroka, da bi se končal normalen človek na večer svoje mature, so spoznali zdravniki, da ni bil normalen.

Jutranja rosa.

Je v jutru rosa na cvetlicah bila,
pa so pripluli k rožicam škrjančki:
„Nam ne zamerite, mi smo pijančki!“
In roso vso jim je drupal popila.

Takrat je Anica iz postelje vstala;
a on je bil že daleč tam na cesti
in je imel vse to na vesti,
da je s solzami belo krilo prala.

A. Gradnik.

Stara pesem.

Kako se potapljajo zvezde v morjé!
In naju ljubezen, devojka, kam gre?
Še veš? — V somrak se zvonovi tope
in pinije v tihi molitvi drhte.
V strmeči daljavi gre čoln čez vodó
in pesem kipečo mornarji pojo.
In tisoč in tisoč je rož naokrog,
v dveh srcih ljubav je in sreča, sam Bog . . .
Kako se potapljajo zvezde v morjé!
In naju ljubezen, devojka, kam gre?
Temna je polnoč in nebo je brez zvezd
in v duši je moji in tvoji bolest.
Utonila v morju je temnem sladkost
in v tvojih očeh je prezgodnja bridkost.

Vojeslav Molè.